

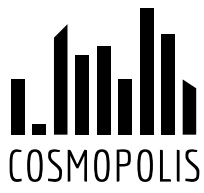
B. K. BORISONOVÁ

TikTok
HIT

FARMA
ŠTĚSTÍ

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

B. K. BORISONOVÁ

**FARMA
ŠTĚSTÍ**

Přeložila Michaela Martinová

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © B. K. Borison 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Michaela Martinová, 2025

ISBN 978-80-271-5121-9

*Pro všechny, kteří hledají své štěstí.
Doufám, že víte, jak jste stateční.*

PROLOG

BECKETT

SRPEN

Když vejdu dovnitř, sedí u baru. Do zad mě pálí paprsky žhnoucího letního slunce, košile se mi lepí na kůži a já cítím, jak mi její oči putují po těle. Koutky úst se jí nepatrně zvednou v úsměvu.

Dlouhé nohy v ustrížených šortkách. Rovné černé vlasy po pás. Plný spodní ret namalovaný na červeno. Sotva se dveře s prásknutím zavřou, otočí se na stoličce a s povytaženým obočím se podívá přímo na mě, jako by jí štválo, že jsem ji nechal čekat.

„Promiň,“ řeknu, když se posadím na stoličku vedle ní, aniž bych věděl, proč se vlastně omlouvám nebo jak jsem se na tohle místo vůbec dostal. Váhám, jestli volit zdrženlivost, nebo přejít rovnou k věci. Uvnitř je stejné parno jako venku.

Pobaveně zatřepotá řasami a vzduch mezi námi, pulzující horkem, jako by najednou zhoustl. „Co ti mám prominout?“

Já... nemám tušení. Hřbetem ruky si promnu čelist a zahloubám se do nápojového lístku. Tváře mi hoří rozpaky, ačkoli si nedokážu vysvětlit proč. Nikdy jsem se nepovažoval za borce, co si dokáže omotat kolem prstu každou ženskou, na kterou se podívá, ale obvykle mi to jde přece jen o něco líp.

Kývnou směrem k její poloprázdné skleničce.

„Co piješ?“ zeptám se. Zkrouť rty, aby zakryla úsměv, a lehce tou skleničkou zakvedlá.

„Tequila.“

Nejspíš se zašklebím, protože zakloní hlavu a rozesměje se. Tmavé oči však stále upírá přímo na mě. „Copak? Nechutná ti?“

Když zakroutím hlavou, položí sklenku na barový pult mezi nás a svýma pěkně tvarovanými rukama jí začne otáčet kolem dokola. Povytáhne jedno obočí téměř do půlky čela. „Možná jsi jen nezkusil ten správný druh.“

„Možná,“ souhlasím. Prsty zastavím pohyb její ruky a přiblížím si skleničku ke rtům. Dávám si záležet, abych se napil z místa, kde zanechala třeshňově červený otisk rtěnky.

Kouř. Limetka. Troška soli.

Odložím sklenku zpátky na bar a olíznu si spodní ret.

„Není to špatné,“ procedím skrz zuby.

Usměje se na mě a tmavýma očima mi přelétne po linii čelisti. Ten pohled působí jako škrábnutí nehtem. „Vůbec to není špatné.“

Na stehně má jizvu.

Nevím, jestli si to uvědomuje, ale zavrtí se pokaždé, když přes ni přejeďu palcem, a noha, kterou má přehozenou přese mě, se mi zaryje do boku. Její kůže voní po citronech a rozmarýnu a já jí zavrtám nos pod ucho, kde je ta vůně nejsilnější. Pak se pomalu posunu dolů a vtisknu jí políbek na ladnou křivku hrdla.

Slastně zamručí.

Nedokážu od ní odtrhnout ruce, nabažit se její hebké kůže. Když mi vplete prsty do vlasů a zatahá, se zasténáním jí vtisknu tvář ještě hlouběji do prohlubně krku. Ucítím na klíční kosti její smích.

Stačily dvě zatracené noci v její náruči a já se oficiálně nepoznávám. Evie je jako příliv, který se vám převalí přes kotníky a strhne vás s sebou. Tiché, prudké škusnutí. Blažená nevyhnutelnost.

Znovu jí přejeďu palcem po jizvě, tentokrát pomaleji, a její nos se mi zaryje do ramene.

„Obvykle takové věci nedělám.“

Pohlédnu na stůl převrácený v rohu místnosti, na kávovar, kterému se během našeho vášnivého vstupu do pokoje nějak podařilo zůstat stát. Po keramické misce na mlíčka do kávy není nikde ani vidu, ale malé plastové nádobky jsou rozesety po koberci jako spadlé hvězdy. Bílé tečky na tmavě modrém pozadí.

Pohladím ji dlaní po zádech a doširoka roztáhnu prsty, abych zjistil, jak velkou část její sytě hnědé kůže sálající horkem dokážu zakrýt najednou. Svou barvou připomíná lahev whisky na nejvyšší polici, skrz niž tančí odpolední světlo.

Trochu se pod ní pohnu a zamručím, když stehnem zavadí o něco zajímavého. „Málem jsme zničili hotelový pokoj.“

Zavrtí se a z hrdla jí vyubublá smích. Její hlava mi sklouzne přes rameno a ztěžka se uvelebí uprostřed mé hrudi. Vzepře se na ruce a podepře si bradu dlaní.

„Ne.“ Sáhne mi za ucho, vytáhne mi z vlasů pírko a zadívá se na natržený polštář, který mám jen tak ledabyly zastrčený pod hlavou. Divím se, že jsem podruhé nestrhl z postele příkrývky – když mě nehty škrábala do zad, dlouhé nohy obtočené kolem mých boků, a zuby mi jemně okusovala klíční kost. Tiše, pomalu vzdychá, očima se vpíjí do mých, a když si omotám pramen jejích vlasů kolem prstu a zatáhnu za něj, na rtech se jí objeví pobavený úsměv. Asi před dvaceti minutami jsem jich svíral plnou hrst a jí nejspíš připadá legrační, že jsem se teď spokojil s jediným pramínkem.

„Na pracovních cestách se obvykle takhle nerozptyluju,“ vysvětlí mi.

Ani já ne. Obvykle se nenechávám vůbec rozptylovat. Ačkoli vztahy na jednu noc jsou přesně to, co obvykle vyhledávám, na

tenhle výlet jsem žádný neplánoval. Konference ekologických zemědělců na severovýchodě Států není zrovna místem pro žhavá postelová setkání. Nebo aspoň nebývala.

Po naší společné sklence tequila se přede mnou na barovém pultu najednou objevil vlastní panák, a než jsem se nadál, Evie objednala zbytek lahve. Netrvalo dlouho a už jsem jí slízával sůl z vnitřní strany zápěstí a její koleno se pod barem tisklo k mému. Doklopýtali jsme zpátky do malého hotýlku na kopci a padli do postele, jako bychom po ni byli stvořeni.

Ukázalo se, že mi tequila tolik nevadí, když ji ochutnám přímo z jejího těla.

Teď už druhou noc po sobě ležíme tady, nazí a navzájem propletení. Říkal jsem si, že se do toho baru nevrátím, že ji nebudu hledat. Ale nemohl jsem na ni přestat myslet. Na její kůži přitisknutou k mé. Tiché chraplavé zasténání, když jsem jí vklouzl rukou mezi nohy. Její tmavé vlasy rozprostřené na běloskvoucích polštářích.

Jakmile poslední řečník na konferenci dokončil svůj projev, zamířil jsem hned zpátky do toho ošuntělého podniku, jako by mě vábila píseň sirén. Spatřil jsem ji, sotva jsem vešel dovnitř. Seděla na stejné stoličce u stejného baru, na tváři stejný široký úsměv, který rozzářil každý centimetr jejího obličejce.

Teď přejíždím klouby prstů po její paži a fascinovaně pozoruju, jak jí po mém doteku naskakuje husí kůže.

„Lituješ toho?“ Posadím se a jemně ji pobídnu, aby mě následovala. Udělá to a dlouhé nohy mi obtočí kolem boků. „Myslím toho rozptýlení...“ upřesním.

Pot na mé kůži stačil sotva zaschnout, ale už ji chci znovu. Po každé když se na ni podívám, svrbí mě dlaně, jak moc se jí chci dotknout. Toužím ochutnat jemnou kůži těsně pod jejím uchem,

cítit, jak se její tělo chvěje a pohybuje na mém. Chci přitisknout ruku na ty dva důlky na jejích bedrech a cítit, jak její kůže hoří jako peklo, když proti mně přiráží.

Usměje se, skousne si spodní ret, jako by věděla, na co myslím, a prstem sleduje inkoustovou čáru, která se mi kroutí přes rameno. Poklepe na ni a já se zadívám na náš odraz v zrcadle nad prádelníkem – zmuchlaná bílá prostěradla, kůže, co se leskne jako zlato, moje ruka obtočená kolem jejího pasu. Nikdy v životě jsem se nechtěl nechat vyfotit, ale teď, když spatřím její holou kůži na své, její tvář zavrtanou do mého krku a sotva viditelnou oblínu jejího zadečku, mě to nutkání zasáhne s prudkostí blesku.

Špičkou nosu ji přinutím zvednout bradu a vtisknu jediný dlouhý polibek na to něžné pulzující místočko na šíji – němé pobídnutí, aby odpověděla na otázku.

„Ne. Ukázalo se, že tvůj způsob rozptylování se mi docela líbí, Becku. Vlastně se mi líbí moc,“ zašeptá, jako by mi v potměšlém pokoji sdělovala nějaké tajemství. Odmlčí se a po chvíli dodá: „Ty toho lituješ?“

Ne, nelituju, i když bych nejspíš měl. Usměju se a přejedu zuby po linii jejího hrdla, lehce ji kousnu do ušního lalůčku a zatahám za něj. V zrcadle sleduju, jak se celé její tělo chvěje a boky tlačí na moje.

„Ne, ani já si na tvoje rozptylování nemůžu stěžovat,“ odpovím, chytím ji za pas a navedu ji do plynulého rytmu, až oba lapáme po dechu a její nehty mě škrábou ve vlasech.

„Chceš...?“ Zarazí se, něco zabručí, zvedne se na kolena a rukou mi zatlačí do hrudi, dokud se zády neopřu o čelo postele. Když chce, je panovačná. A to se mi líbí. Řekne si přesně, co chce a jak to chce. Když mi včera v noci šeptala do ucha ochraptělým hlasem, chvěl jsem se proti jejímu tělu, rukama ji svíral v bocích a snažil se splnit každé její přání.

„Zpomal.“

„Přítvrd.“

„Takhle, ano. Přímo tady.“

Moje hlava s tupým nárazem dopadne na dřevo a ona se mi znovu uvelebí na klíně. Přerovná příkrývky, aby cítila mou kůži na své, a já přidušeně zasténám. Něco si zamumlá pod nos a pak škytavě vzdychne. Snažím se ten zvuk polapit svými rty. Odtáhne se a podívá se na mě zpod přivřených víček. „Chceš víc?“

Ta otázka mě rozesměje. Dívám se na ni a připadá mi, že chtíč je to jediné, co momentálně cítím. Natáhnou se a ukradnu jí polibek, jazykem zajedu hluboko do jejích úst, rukou sklouznu z jejího zátylku a pohladím ji dlaní po tváři. Nechám ji tam, dokud mě nechytí za vlasy a nezatne ruce v pěst. Netrpělivě se na mně zavrtí.

I já umím být panovačný.

„Chci víc,“ odpovím konečně – další přiznání – a rukou sklouznu mezi nás, abych se dotkl jemné kůže těsně pod jejím pupíkem. „Chci všechno.“

Probudí mě tiché hřmění, do silných okenních tabulí bubnuje dešť. Pootevřeným oknem dovnitř proniká chladný vánek a já se se zasténáním zavrtám pod peřinu, přičemž rukou hledám kůži teplou od spánku. Poslední věc, na kterou se pamatuju, je, jak Evie zamumlala něco o pokojové službě, zachumlala se hlouběji do příkrývek a usnula s oběma rukama omotanýma kolem její paže. Bylo to... příjemné. Nezvyklé, ale příjemné.

Opřu se o lokty a podívám se na prázdné místo vedle sebe. Překvapí mě, že jsem ji neslyšel pohybovat se po pokoji – necítil jsem, jak vyklouzla z postele. Obvykle tak tvrdě nespím.

Pohledem zabloudím do koupelny. Dveře jsou pootevřené a přes ně visí přehozený použitý ručník. Je možné, že jen vyrazila pro

kávu, ale po jejím kufru není nikde ani památky a noční stolek je nápadně prázdný. Očima přelétnu zbytek pokoje. Jedinou známkou toho, že tu vůbec byla, je poloprázdná sklenice vody na komodě a zmačkaná účtenka na stole.

Padnu obličejem zpátky do polštáře.

Tenhle pocit je mi přinejmenším důvěrně známý – probudit se sám.

„Blbče,“ vynadám si. Povzdechnu si a promnu si dlaní čelo.

Měl jsem to tušit.

Musím tu zařídit spoustu věcí a žádná z nich se netýká nádherné ženské s dlouhatánskýma nohama.

Převrátím se na záda a pozoruju, jak se za oknem stahují bouřková mračna. Jen si musím vzpomenout, jaké věci to jsou.

EVELYN

LISTOPAD

Páni.

Tak tohle jsem nečekala.

Chodím sem a tam po svém pokoji v jediném inglewildském penzionu a sleduju, jak mě můj stín pronásleduje po květinových tapetách. Jenny, majitelka penzionu, nejspíš zaskočila do mého pokoje, zatímco jsem byla na farmě, protože když jsem se vrátila, všude svítily svíčky a čekal na mě tác plný sušenek. Všechno působilo něžně a romanticky.

Zamračím se na svíčku v barvě slonové kosti a přemýšlím o svých možnostech.

Ten víkend v Maine jsem se ubytovala v podobném penzionu. Na okenním parapetu stála váza s květinami, zatímco já jsem dováděla v posteli s jedním potetovaným chlápkem. Jeho rty se dotýkaly mého krku a v uších mi zněl jeho hrdelní smích. Tentýž chlápek, na něhož jsem právě narazila na farmě, kde zřejmě pracuje a kterou jsem přijela ohodnotit.

To jsem *vážně* nečekala.

Z lesklého cínového podnosu v rohu na mě lákavě pomrkávají sušenky. Jednu si vezmu a sáhnu po telefonu.

Josie to zvedne po třetím zazvonění. „Dojela jsi v pořádku?“

„Máme problém,“ opáčím s pusou plnou hořké čokolády a arašídového másla.

„Aha, copak?“ Její hlas zvážní a na druhé straně linky se ozve šustění papírů a cinknutí hrnku o podšálek. Podívám se na hodinky. V Portlandu je stále pozdní odpoledne. Pravděpodobně si dává svůj osmý šálek kávy. „Snad ti Sway zase neobjednal jednu z těch únikovek?“

Před dvěma měsíci si můj reprezentační tým myslel, že když mě na pětáctyřicet minut zamknou samotnou do místnosti – bez přípravy nebo varování –, mohl by z toho být kvalitní obsah. Díkybohu, že netrpím klaustrofobií.

„Ne. Ale díky za připomínku.“ Josie se zasměje a já si kecnu na okraj postele a zadívám se na tácek se sušenkami. „Dneska jsem byla na farmě.“

„A? Vždyť ses tam tak těšila.“

Ano, *těšila*. A jsem *opravdu* nadšená. Jde o farmu s vánočními stromky na východním pobřeží Marylandu, kterou vlastní a provozuje žena jménem Stella. Její příběh je krásný a romantický a to málo, co jsem dneska z farmy viděla, mě úplně okouzlo. Jen jsem nečekala, že hlavním farmářem bude ten samý muž, s nímž

jsem před třemi měsíci zažila svoji první – a jedinou – známost na jednu noc.

Priloudal se do toho ošuntělého baru s rozčuchanými vlasy a rukávy bílého trička lehce vyhrnutými. Oči měl jako mořské sklo. Podíval se na mě a já cítila, jak se mi sevřel žaludek.

„Beckett je tady.“

„Kdo?“

„Však víš,“ ztiším hlas. „*Beckett*.“

Slyším žuchnutí sklenice, následované několika neotřelými nádvankami. „Beckett z Maine? Sexy potetovaný Beckett? *Tenble* Beckett?“ Nasaje vzduch skrz zuby, a když znovu promluví, její hlas je o tři oktávy vyšší. „Ten Beckett, díky kterému se Evie konečně odvážala a dopřála si sex na jednu noc?“

Vzdám to a vezmu si další sušenku. „Přesně ten.“

Josie jsem o Beckettovi vyprávěla po několika skleničkách bílého vína, zabalená na gauči do deky jako burrito. Nemohla jsem přijít na to, proč na něj i po několika měsících myslím. Měla to být chvilková zábava. Nevinná noc bez závazků.

Není to něco, co bych měla každý druhý den prožívat v horečnatých snech.

Josie ze sebe vyrazí ostrý štěkavý smích, až musím odtáhnout telefon dál od ucha. Obrátím oči v sloup.

„Děkuju ti za podporu.“

„Promiň, promiň,“ zabublá. Snaží se vystřízlivět, ale unikne jí další zahihňání. „Jaká je šance, že se něco takového stane? Je tam na návštěvě?“

„Ne, pracuje tady. Stará se o zemědělský provoz.“ Řídí to tu spolu s majitelkou Stellou a pekařkou Laylou.

Znovu se zachichotá. Zvažuji, že ten telefon vyhodím z okna. „To asi vysvětluje, proč to tak uměl s rukama, co?“

„Dám ti padáka.“

Nikdy jsem se Josie o jeho rukou ani slůvkem nezmínila, ale teď si na ně vzpomínám do detailů. Na to, jak svou dlaní zakryl celou plochu mého stehna. Jaké divy to dělalo s jeho bicepsy, když ohnul a zase narovnal prsty – důsledné prsty, jimiž mě dokázal navést do dokonalé polohy. Na tlak jeho palce za mým uchem. Na jemné linie vytetovaného souhvězdí táhnoucího se od jeho zápěstí až k lokti.

„Ale nedáš. Ani za sto let,“ odtušila Josie. „Víš, jak by ses beze mě nudila?“

Josie je mojí samozvanou osobní asistentkou od chvíle, kdy jsme oslavily osmnácté narozeniny a já se rozhodla založit si vlastní kanál na YouTube. Její funkce a titul nabyly formální podoby, když moje příspěvky na sociálních sítích zažily obrovský nárůst sledovanosti, ale její hlavní prioritou zůstává i nadále role mojí nejlepší kamarádky. Vždycky se můžu spolehnout, že mi všechno řekne na rovinu a bez příkras.

To je na ní to nejlepší i nejhorší zároveň.

„Dobře, tak si to shrneme. V srpnu ses vyspala s jedním sexy cizincem. Odešla jsi beze slova a teď, v listopadu, na něj narazíš znovu, když hodnotíš jeho farmu v rámci soutěže na sociálních sítích.“ Vydá pobavený zvuk, který neopětuju. „Ale vážně, jaká je šance, že se něco takového stane?“

„Nemám ponětí.“

„Co budeš dělat?“

„Opakuju, nemám ponětí.“

Zatahám za uvolněnou nitku na lemu příkrývky. Nemůžu odjet. Co bych asi tak řekla svým největším sponzorům? *Je mi líto, ale tenhle výlet nedotáhnu do konce, protože jsem se před třemi měsíci vyspala s jedním ze zaměstnanců.* Během našich schůzek se chovali vstřícně, ale tohle by se jim asi moc nezamlouvalo.

A navíc nemám ve zvyku utíkat před problémy. Beckett byl moje volba. Volba, které v žádném případě nelituju, přestože se mě vzpomínky na tu noc drží jako klíště a odmítají se pustit. Mluvila jsem pravdu, když jsem mu řekla, že to bylo skvělé rozptýlení. Pro jednu jsem byla schopná úplně vypnout. Smála jsem se. Bavila se.

Cítila jsem se sama sebou.

Ale já jsem tady, abych dělala svoji práci. Stella si to zaslouží. Její Farma zázraků má všechno, co popsala ve své žádosti, a ještě něco navíc. Zaslouží si být finalistou téhle soutěže a zaslouží si uznání. Potřebuju jen chvíličku, abych se vzpamatovala. Překonal šok z toho, že ho znovu vidím, a šla dál.

„Plán je...“ Žádný plán nemám. Rozhlížím se po místnosti a hledám inspiraci. Myslím, že v plánu je dojít zbytek těch sušenek. Najít lahev vína... někde.

Ozve se zaklepaní na dveře a já prudce vydechnu. S trochou obav se zadívám na kukátko. Nemusím hádat, kdo je na druhé straně.

„Panebože, slyším dobře? Neklepal někdo?“ Josie je celá bez sebe. „Je to on?“

Zvednu se z okraje postele a dlaní si uhladím vlasy. Samozřejmě že je to on. „Musím jít, Josie.“

„Přepni mě na FaceTime,“ žadoní. „Nevadí, udělám to sama. Evie, přísahám bohu, že jestli zavěsíš –“

Ukončím hovor dřív, než stihne doříct svou výhrůžku, a odhodím telefon na stůl. Okamžitě zazvoní příchozí videohovor, ale já ho ignoruju a pro jistotu přikryju mobil polštářem.

Beze spěchu zamířím ke dveřím a s rukou na klice zaváhám. Když dneska vešel do pekárny, okamžitě jsem v podbřišku ucítila silné chvění. Stejně jako poprvé. Bylo to jako rozlousknout vzpomínku a znovu se na ni podívat. Místo bílého trička měl na

sobě flanelku a na hlavě čepici kšiltem dozadu s maličkou výšivkou stromku.

V doširoka rozevřených očích se mu zračilo překvapení.

Prudce otevřu dveře, jako bych strhávala náplast, a spatřím Becketta s rukama opřenýma o zárubeň. Pevně svírá její okraje, jako by se fyzicky držel zpátky. Napne prsty a mně se okamžitě vybaví, jak těma rukama svírá moje stehna, klečí přede mnou na kolenou, na čele přilepený jediný pramen tmavě blond vlasů.

Polknu.

„Ahoj,“ zašeptám. Sotva se na něj dokážu podívat, hlas mám ochraptělý, jako bych spolkla šest listů smirkového papíru. *Drž se, Evie.*

Odkášlu si.

Zamrká a dlouhým, lenivým pohledem přejede z vršku mojí hlavy až k výstřihu svetru, který mi odhaluje rameno. Jazykem si olízne spodní ret a já mám pocit, že bych se možná taky měla chytit zárubně nebo vši silou popadnout mosaznou kliku a za žádných okolností nepouštět.

Nevím, co mě té mlhavé letní noci před třemi měsíci přimělo vzít Becketta s sebou na hotel. Nikdy předtím mi sex na jednu noc vůbec nic neříkal. Prostě...

Jakmile jsem ho viděla vejít do baru, věděla jsem, že ho chci.

Je dobré vědět, že na mě působí pořád stejně.

„Ahoj,“ zašeptá v odpověď. Vydechne nosem, odstrčí se od zárubně a rychle se ohlédne přes rameno na prázdnou chodbu za sebou. Pohledem spočinu na silné linii jeho čelisti a musím si znovu odkašlat. „Můžu na chvílku dál?“

Přikývnu, o krok ustoupím a nechám ho projít úzkými dveřmi. Musím přiznat, že všechny mé mlhavé vzpomínky poněkud křivdily jeho výšce. Jak tam tak stojí uprostřed místnosti s rukama

v kapsách a předstírá, že studuje obraz rybníka visící nad stolem, vypadá strašně velký. Zavřu dveře a snažím se nemyslet na okamžik, kdy jsme se spolu naposledy ocitli přesně v takovém prostoru.

Vzdušné bílé závěsy. Zmuchlané příkrývky. Teplá ruka položená mezi mými lopatkami. Jeho hlas šeptající mi do ucha, jak jsem měkká a hebká. Abych si ho *vzala*.

Potřesu hlavou a opřu se o komodu, nohy zkřížené v kotníčích. Takovými myšlenkami si moc nepomůžu. „Chtěl jsi se mnou mluvit?“

Přikývne, stále plně zaujatý tím obrazem. Koukne po mně koutkem oka. „Tak influencerka na sociálních sítích, jo?“

Nelíbí se mi tón jeho hlasu, to mírné obvinění, které v něm slyším. Neřekla jsem mu, co dělám, ale to ani on mně. Oba jsme se během společně stráveného času soustředili na... jiné věci. Nepoznal mě, když jsem vešla do baru, a to byla příjemná změna. Osvěžující.

I když to zní jako klišé, muži se mnou obvykle nechtějí být kvůli mně samotné. Když už mě někdo osloví, většinou chce získat nějaké výhody – fotku na jednom z mých kanálů, produktovou reklamu. Jednou se mě dokonce jeden chlap zeptal, jestli bych nechtěla natočit erotické video.

Takže když Beckett s těma svýma potetovanýma rukama nakráčel do toho malého baru a sjel mě od hlavy až k patě uznalým pohledem bez jakéhokoli náznaku vypočítavosti, riskla jsem to. Vzala jsem si něco pro *sebe*.

Udělal mi to moc dobře.

„Farmář, jo?“ Napodobím jeho chladnou lhostejnost a sleduju, jak stáhne koutky úst a sevře ruce v pěst.

„Jen mě to překvapilo, to je všechno,“ opáčí stále tím lehce sarkastickým tónem. Jako by nevěřil, že se mnou vůbec musí takový

rozhovor vést. Jako by to, že pracuji v sociálních médiích, byla ta nejodpornější, nejohavnější věc, jakou si dokáže představit. Popotáhne a klouby prstů si promne čelist. „Nečekal jsem, že tě ještě uvidím.“

Očividně jsem to také nečekala, vzhledem k tomu, že jsem dnes odpoledne vyběhla z pekárny na farmě, jako by mi za patami hořelo. To ale neznamená, že se kvůli tomu budu chovat jako blbec.

Pozorně mě sleduje přimhouřenýma očima. Kéž bych měla ten ták se sušenkami blíž. „Věděla jsi to?“

„Co jsem měla vědět?“

„Věděla jsi, že tu pracuju?“

Zamračím se a zvednu bradu. Myslí si, že jsem to udělala schválně? Přišla jsem k němu do práce, abych ho... co? Pronásledovala? Ztrapnila? „V žádném případě,“ odpovím pevným hlasem. „Taky jsem si myslela, že už tě nikdy neuvídím.“

Usmívá se, ale vůbec ne mile. „No, to jsi dala dost jasně najevo, Evie.“

Zamrkám na něj.

„Promiň,“ dodá chraplavým hlasem, ale ve skutečnosti ho to vůbec nemrzí. „Asi máš radši Evelyn.“

Něco v mé hrudi se při těch ostrých slovech stáhne. Zní zkla-maně a nepříjemně. Strnule stojí u stolu v rohu místnosti, v očích naštvaný, rozčilený pohled. Nevím, proč ho bolí říkat mi Evelyn, ale vidím, že to tak je.

Na ničem z toho však nezáleží. Nezáleží na tom, že se na mě dívá, jako bych byla něco přilepeného na podrážce u boty.

Na našem vztahu to nic nemění. Ani to, co se stalo předtím, ani to, co se děje teď.

Já jen, že... s ním jsem byla Evie.

A to se mi moc líbilo.

Ticho mezi námi bobtná, až mám pocit, že mi ramena klesají pod tíhou okamžiku. Nezdá se však, že by Beckett spěchal s jeho vyplněním. Potichu zakleje, sundá si z hlavy kšiltovku a prsty si zajede do vlasů na zátylku, až mu jich polovina trčí vzhůru.

„Poslyš, nepřišel jsem...“ Zakloní hlavu, zakouká se do stropu a protáhne si krk, jako by se chtěl zbavit napětí. Povzdechne si, narovná se a upře na mě pohled, který nějakým způsobem vyjadřuje podráždění i rozčilení zároveň. Netuším, co s tím mám dělat. Nemám ponětí, co si s tím vším počít. Tahle jeho verze se od muže, který mi ve tmě šeptal něžná slůvka, opatrně se mě dotýkal a do ucha mě šimral svým tichým, chraplavým smíchem, nemůže lišit víc.

„Omlouvám se. Kvůli tomuhle jsem sem nepřišel.“ Čelist má zařatou tak pevně, až je zázrak, že je vůbec schopen mluvit. „Přišel jsem, protože tě chci požádat, abys tu zůstala.“

Nedokážu zarazit zvuk, který se mi vydere z úst. Jestli se mě takhle snaží přesvědčit, abych zůstala, nerada bych viděla, jak by to vypadalo, kdyby chtěl, abych odešla. „Na tvém nadhozu by to chtělo ještě zapracovat.“

„Evelyn.“

„Myslím to vážně.“

Zamračí se ještě víc. „Ta soutěž pro Stellu hodně znamená. A pro mě vlastně taky. Naše farma potřebuje tvoji pomoc a já bych byl rád, kdybys nám dala férovou šanci.“

Další bolestivé škusnutí v hrudi.

„Myslel sis, že to neudělám?“

„Už předtím jsi přede mnou utekla,“ podotkne a v koutku úst se mu objeví náznak úsměvu. Polije mě horko. Nelíbí se mi, jak na mě jeho slova působí. „Chci říct, že jakmile jsi mě spatřila v pekárně, vzala jsi nohy na ramena.“

Zadívám se do země. Rozhodně na to nejsem pyšná, ale netušila jsem, co jiného dělat. „Já vím.“

V prostoru mezi námi se tentokrát rozhostí úplně jiné ticho.

„Rád bych se ujistil...“ hlesne po chvíli tichým hlasem a já sleduju, jak přešlápne z nohy na nohu, „... že tu zůstaneš.“

„A jak bych to měla udělat?“ zeptám se, aniž bych se na něj podívala. Když neodpovídá, vydechnu a opatrně k němu zvednu oči. Stále se mračí, drobná vráska mezi jeho obočím se dokonce prohloubila. „Jak bych tě měla ujistit?“

Mohla bych mu napsat báseň. Upéct mu dort a podepsat ho máslovým krémem. Víím, že váhá kvůli tomu, jak jsem se vyplížila z toho hotelového pokoje, ale byl to jen sex na jednu noc. No dobře, na dvě noci. Jeden společný víkend.

Nic mu nedlužím.

Jeho oči o odstín ztmavnou. Poprvé od chvíle, kdy vstoupil do místnosti, upře svůj pohled přímo na mě. Napětí mezi námi by se dalo krájet. Cítím ho stejně zřetelně jako dotek na své paži nebo na bedrech.

„Slíb mi to,“ prohlásí.

„Chceš, abych se ti podepsala vlastní krví?“

Na vtipy zjevně nemá náladu. Obrátím oči v sloup. „Jsem tu kvůli práci, Beckette. Nedovolila bych, aby tomu cokoli stálo v cestě. Stella si zaslouží, abych pro ni udělala to nejlepší, co umím. Nehodlám to jen tak odfláknout.“

Vždycky se snažím dělat, co můžu. Možná si myslí, že moje práce je směšná, ale já vím, jak můj vliv dokáže lidem pomoci. Můžu téhle farmě přinést nové obchodní příležitosti – víc zákazníků, pozornost, obrovský nárůst společenské aktivity.

„Takže slibuješ?“

Přikývnu, najednou unavená až do morku kostí.

Chci zbytek toho tácu se sušenkami a postel, přesně v tomhle pořadí. Chci, aby můj duch minulých známostí na jednu noc našel nejbližší východ a vypadl odsud.

„Slibuju. Zítř se mnou můžete počítat. Začneme znovu od začátku.“

„Takže neodjíždíš?“ zeptá se a mně se vybaví mlhavé, šedivé ráno a bouře převalující se u pobřeží. Jeho paže natažená pod polštářem, holá kůže zad a křivka páteře. Ještě teď slyším jemné zaskřípění dveří, když za sebou zavírám, kufr položený u nohou.

Zhluboka se nadechnu nosem a stejně pomalu vydechnu. Není Beckettova chyba, že mi nevěří. Zřejmě patří mezi typy, co v sobě dlouho chovají zášť.

Vezmu si z tácu další sušenku. „Zůstávám.“